

væsenet ere stegne i de sidste 20 Aar. Thi dette er saa naturligt og berettiget, at det ikke kan anføres som noget Argument for, at man nu skulde skaffe dem større Stats-tilskud end det, som Loven fastsætter. Staten giver dog nu et ikke ubetydeligt Bidrag til Kommunernes Skoleudgifter, det drejer sig her — tror jeg — om 70 Overlærere, og for disses Vedkommende skulde Staten til den enkelte Kommune give yderligere $\frac{1}{3}$ af deres Begyndelsesløn, ud over hvad den nu giver, saaledes at Statstilskuddet til saadanne Kommuner blev 1,000 Kr. større. Jeg mener nu at maatte sige, at omend det har sin Betydning for den enkelte Kommune, saa er det dog saa lidet indgribende, at jeg ikke vil forsøge at rokke ved det Princip, som jeg i og for sig billiger, nemlig at Kommunerne betale Begyndelseslønnen og Staten Resten af den samlede Løn. Naar dette Princip i og for sig er rigtigt, vil jeg anse det for haabløst at rokke ved det her. Jeg maa derfor vedblivende tilraade det høje Ting at stemme mod dette Ændringsforslag.

Jeg skal endnu bemærke, at jeg ogsaa har beroliget mig med Hensyn til, at der ingen Uret vil ske Lærerne i København. Jeg har beroliget mig derved, at jeg ikke kan se, at de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, hindre København i at gøre Ret og Skel mod disse Lærere, naar deres Lønningsforhold skulle bestemmes efter denne Lovs Emanation, og jeg lægger altsaa dette udtrykkelig i Kommunens Haand.

Men saa er der et Punkt, som det ærede kongevalgte Medlem (Goos) har henledet Opmærksomheden paa, og som jeg erkender, at jeg tidligere har overset. Det er den uheldige Affattelse af § 7, som den højtærede Minister nu ogsaa erkendte var uheldig skreven. Der staa disse Linier: „paa Grundlag af det forøgede Bidrag, som Staten efter Lovforslaget samtidig yder Landets Kommuner udenfor København.“ Jeg synes, at det er en højst uheldig Plet paa Lovsproget, som der er kommen ind, at vi i Fremtiden skulle have staaende her i denne Lov noget, som vist ikke staaar noget andet Sted i en Lov, nemlig en Henvisning til, hvad et Lovforslag har indeholdt. Og naar det saa tilmed bliver tvivlsomt, hvilket Lovforslag det er, man sigter til, synes jeg ikke, det bør blive staaende saadan. Og da der nu tillige er Tvivl om, hvorledes dette Udtryk „det forøgede Bidrag“ skal forstås efter Ordene, skønt det i Realiteten er klart, hvad der menes dermed, vil jeg rigtignok i høj

Grad henstille til den højtærede Minister, om Ministeren ikke ved tredie Behandling vil stille et Ændringsforslag til denne Paragraf, som gjorde det tydeligt, hvad der skal staa i den, og som hindrede os i at faa et saa uheldigt Udtryk staaende der. Der er ingen Ulykke sket ved, at denne Sag vedtages med denne enkelte Redaktionsændring i § 7 og saa gaar ned til det andet Ting og derefter bliver vedtagen i det; det er langt bedre end at lade Loven gaa ud med et saa uheldigt Udtryk som det, der her er indkommet i § 7. Hvis den højtærede Minister ikke vil paatage sig dette Arbejde, vil jeg tillade mig sammen med det ærede Medlem, som henledede Opmærksomheden derpaa, at gøre Forsøg i denne Retning, men jeg synes, at det ligger naturligt for Ministeren at gøre dette klart, saaledes at Loven ikke kommer frem i den uheldige Affattelse, som her er kommen ind. Jeg henstiller dette til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse og foreslaar i øvrigt at vedtage Lovforslaget, som det foreligger.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Den ærede Ordfører henstillede til mig at faa § 7 forandret ved at stille Ændringsforslag. Men i Erkendelse af, at der i det andet Ting ogsaa er Realitetsbetænkkeligheder overfor Bestemmelsen i § 7 og særlig overfor Bestemmelsen om, at Tilskuddet til Københavns Kommune skal revideres hvert femte Aar, altsaa stige hvert femte Aar, vilde jeg finde det betænkeligt, om jeg nu stillede Ændringsforslag derom, idet jeg frygter for, at Forhandlingen dernede om § 7 da ikke blot vil komme til at dreje sig om det formelle. Vi ere jo enige om, at det ser ikke godt ud, at der staaar: „som Staten efter Lovforslaget samtidig yder Landets Kommuner“, men der kan jo dog ingen Tvivl være om, at det betyder det samme, som hvis der stod: „efter denne Lov samtidig yder Landets Kommuner“.

Ordføreren (H. N. Hansen): Ja, jeg maa erkende, at denne Bemærkning høre vi saa tidt, men jeg kan ikke gaa af Vejen for den — dette: at man skal være forsigtig med at foretage selv en højst rigtig Rettelse, fordi den kunde i det andet Ting benyttes til at standse hele Lovforslaget. Denne Betragtning afviser jeg, hver Gang jeg hører den. Jeg kan forstaa, at man, naar der gribes ind med en Realitetsbe-